

V Gilgálu kolem stolu Páně

Kázání na svatodušní neděli v den konfirmace a slibu staršovstva 8. června 2003 na Vinohradech; Martin T. Zikmund

Jozue 4,1–7: I stalo se, když již všecken národ přešel Jordán, (nebo byl řekl Hospodin k Jozue, řka: „Vezměte sobě z lidu dvanácte mužů, po jednom muži z každého pokolení, a přikážete jim, řkouce: Vezměte sobě odsud z prostřed Jordánu, s místa, na němž stály nohy kněžské nepohnutě, dvanácte kamenů, a vyneste je s sebou, a skladte v ležení, v kterémž přes tuto noc pozůstanete“), že povolav Jozue dvanácti mužů, kteréž k tomu zřídil z synů Izraelských, po jednom muži z každého pokolení, i řekl jim Jozue: „Jděte před truhlou Hospodina Boha svého do prostřed Jordánu a vezměte sobě každý kámen jeden na rameno své, vedlé

počtu pokolení synů Izraelských, aby to bylo na znamení mezi vámi. Když by potom tázali se synové otců svých, řkouce: K čemu jsou vám ti kamenové? Odpovíte jim, že se rozdělily vody Jordánské před truhlou smlouvy Hospodinovy, (když, pravím, šla přes Jordán, rozdělily se vody Jordánské), i zůstávají kamenové tyto na památku synům Izraelským až na věky.“

Milí konfirmandi, proč v dnešní den hovořit o gilgálském památníku? Proč byl tento oddíl vybrán pro tuto neděli? Nejprve si řekněme, co se zde odehrálo. Přejít přes Jordán byl druhým podivuhodným přechodem Izraelců přes divoké vodstvo. Tím prvním byl přechod přes Rákosové moře, když Izraelci utíkali před faraónovým vojskem. Tehdy je Hospodin zázračně zachránil. Přešli přes moře suchou nohou, zatímco po zuby ozbrojeným Egypťanům, kteří je už už doháněli, se moře stalo osudným, neboť znovu nabralo svou sílu a ohromná voda je pohltila. Cesta pouští se však Božímu lidu zkomplikovala jeho vlastní neposlušností a nedověrou. Čím dál víc se bývalým otrokům stýskalo po egyptských hrncích masa, vůči Mojžíšovu vedení projevovali nedůvěru — až propadli takřka totální panice, když jim zvědové vyprávěli, jak statní lidé žijí v zemi, kterou mají obsadit. Tehdy jen Jozue a Kálef povzbuzovali lid k další cestě. Nedověru lidu Hospodin ztrestal prodlouženým pobytem na poušti. Celá generace "poseroutků" měla v poušti dožít a do zaslíbené země měla vstoupit nová generace, nezatížená strachy, stesky a iluzemi svých nevěrných otců. Tato nová generace Božího lidu, vedená Jozuem, přechází další mohutné vodstvo — řeku Jordán — a tím vstupuje do země, kterou jim Hospodin zaslíbil. Celý ten přechod je víc než jen námahou svalů a zážitkem ze zastavení vod. Je to bohoslužebné dění par excellence. Nejdříve je nesena truhla smlouvy, v níž jsou uloženy desky Zákona. Tato smlouva byla znamením Hospodinovy přítomnosti uprostřed lidu. Symbolickým způsobem připomínala, že Hospodin vede svůj lid. V určité vzdálenosti od ní pak kráčelo společenství věřících — Izrael. Lid tu byl zároveň aktivní a zároveň pasivní. Aktivním byl v tom, že šel, pasivním, že poslouchal, nechal se vést. Celý přechod suchou nohou byl Božím divem.

A nyní se dostáváme k tomu, proč o tom hovoříme právě dnes. Souvisí to s gilgálským památníkem. Jozue pověřil dvanáct mužů, aby každý vynesli z řeky jeden obrovský kámen a tyto kameny postavili na místo zvané Gilgál. Slovo Gilgál znamená kruh. Těch dvanáct kamenů bylo zřejmě rozestaveno do tvaru kruhu. Kameny měly být lidu Božímu připomínkou Hospodinova vedení a jeho veliké moci. Měly být připomínkou, že Hospodin uzavřel s lidem smlouvu a že ji plní. Vždyť kněží

s truhlou smlouvy vedli lid přes řeku. Doslova se zde říká: „Když se v budoucnu budou vaši synové dotazovat: ‚Co znamenají pro vás tyto kameny‘, řeknete jim: ‚Vody Jordánu se rozestoupily před truhlou Hospodinovy smlouvy, rozestoupily se vody Jordánu.‘ A tyto kameny to budou Izraelcům trvale připomínat.“

Dnes, milí konfirmandi, přistupujete poprvé ke svatě večeři Páně. Zde se pozdvihuje kalich nové smlouvy, kterou s námi Hospodin uzavřel skrze svého syna Pána Ježíše. Nikoli kámen, ale v tomto případě chléb a víno mají být připomínkou a zároveň zpřítomňující skutečností Hospodinova sklonění ke každému z vás a k celku lidu Božího. Při křtu svatém vstupujeme do společenství smlouvy. To Jonáš učinil dnes, vy ostatní dříve a dnes se k tomu sami přiznáváte. Lámání chleba a pití z jednoho kalicha má být vám i dalším generacím potvrzením smlouvy, že tato smlouva mezi Bohem a lidmi platí, že On nás neopustil, že On má vše ve svých rukou, že skrze Ježíše Krista přišlo spasení tomuto světu a že On jednou jako Vykupitel stane i nad naším prachem. Hostina Beránkova, jak se také večeře Páně nazývá, má vztah k minulosti, přítomnosti i budoucnosti. VP je vzpomínkou na poslední večeři učedníků s Pánem Ježíšem, který byl za nás ukřižován: to je minulostní rozměr stolování. Zároveň je radostnou hostinou ospravedlněných hříšníků se vzkříšeným Kristem, Kristus je živý a je s námi svým Duchem — to se týká přítomnosti. A má stejně tak i budoucnostní rozměr: je předjímkou hostiny v Božím království, závdavkem toho, co jednou přijde v plnosti. Proto se modlíme před samotným stolováním: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíši Kriste.“

Když se kolem stolu Páně shromažďujeme, činíme tak v naší tradici v kruhu. Večeře Páně se netýká jen jednotlivců a jejich vztahu s Bohem, ale lidu jako celku. Vždyť jde o společenství smlouvy. Nikdo nejsme ve smlouvě sám za sebe. Ta smlouva je jen jedna a je uzavřena s celým společenstvím. Obsahem smlouvy je prosté sdělení: Já jsem Hospodin, váš Bůh, a vy jste můj lid. Protože tu jde o děj týkající se celého společenství, stojíme při večeři Páně v kruhu. Jak jsme si už řekli: Gilgál znamená kruh. Tehdejší kameny byly rozestaveny v kruhu, aby připomínaly vstup do země zaslíbené. Kruh kolem večeře Páně je naším gilgálským památníkem. Uvědomujeme si při něm, že církev je naší rodinou víry, je naším zázemím, naším domovem. Vězte to, milí konfirmandi, že se sem smíte vždy vracet, že zde v kruhu kolem stolu Páně máte svůj domov, zde můžete po celý život čerpat sílu, radost, útěchu, inspiraci, naději. Zde jde o místo, kde jsme všichni na tom stejně a kam Pán Ježíš k nám všem přichází a sytí nás svou milostí. V „gilgálu“ kolem stolu Páně

se vždy znovu utváří církev. Zde je při díle tentýž Bůh, který převedl lid přes Jordán do zaslíbené země. Zde si připomínáme velké skutky Hospodinovy v celých dějinách spásy. Zde vstupujeme do tohoto dění Božího s člověkem. Zde se zařazujeme do společenství lidu smlouvy.

Amen.

Jen takové maličkosti

Rozhovor s Olgou Langrovou

Olga Langrová, rozená Bakosová, roč. 1930, prožila celý život na Vinohradech. Dnes bydlí se synem v bytě pár set metrů od sborového domu. Stěny obývacího pokoje zakrývají knihovny s vyrovnanými řadami sebraných spisů: Masaryk, Beneš, Jirásek, Šalda. . . , obrazová dokumentace všesokolského sletu z roku 1938. „To víte, tatínek — Karel Bakos — býval velký Sokol,“ směje se. „A hodně četl.“

Jak to vlastně bylo s mým tatínkem? Pocházel z chudých poměrů, vyrůstal v Nerudově ulici u Riegrových sadů. Byl to sklepní byt bez příslušenství. Nakonec, když byly již děti odrostlé, našetřili si jeho rodiče i na domek v Přelouči a od roku 1934 tam až do konce života bydleli. Měl tři sourozence, on byl z nich nejstarší. Jeho maminka byla evangelička, pocházela z Pusté Rybné. Do Prahy přišla za výdělkem. Sloužila jako kuchařka a seznámila se s panem Bakosem. On byl katolík, ale začal s maminkou chodit do kostela a nakonec přestoupil na evangelickou víru. Všechny děti pak byly vychovány tady ve sboru. Pamatoval, jak se ještě za pana faráře Kašpara chodilo do původního vinohradského kostela v Koperníkově ulice. Nejvíce ale vzpomínal na pana faráře Karafiáta. Jak ten se prý věnoval mládeži! Bydlel v ulici Na Smetance a konfirmandi i mládež za ním chodívali.

Před první válkou bývala v neděli odpoledne ve sboru čajová posezení; káva tehdy nebyla. Dopoledne byly bohoslužby. Pak se šlo domů na oběd a okolo druhé hodiny odpoledne přicházeli rodiče s dětmi. Děti měly nedělní školu. Dospělí zvali různé kazatele a vzdělance, kteří vyprávěli o svých zkušenostech z misíí v Africe. Promítali přitom světelné obrazy — tehdy se tomu tak říkalo. Sesterská služba se starala o občerstvení. Tatínka to tak zaujalo, že pojal touhu stát se misionářem. Když skončil měšťanku, zašel za jeho rodiči farář, aby ho dali na školy. Rodiče byli proti, protože v něm měli největší oporu; tatínek měl dvě sestry a mladšího bratra. Dědeček prý tehdy prohlásil: „Když chce dělat misii, ať ji dělá doma.“

Tatínek se proto vyučil čalouníkem. V roce 1917 byl odveden. Po-

slali ho na italskou frontu. Válka už se chýlila ke konci a tatínkovou největší touhou bylo, aby ho Pán Bůh chránil, aby nikoho nemusel zastřelit. Naštěstí byl vždy přidělen do strážního oddílu. Když přišel říjen 1918, dostal první dovolenou, asi na týden. Jel navštívit příbuzné na Vysočinu a tam se o den opozdil. S obavami pak šel na náměstí — dnes Republiky, kde se měl hlásit na velitelství. Už tam ale nedošel, protože ho na Václavském náměstí zastavily zástupy lidí. „Kampak, vojáčku,“ křičeli na něj a strhávali mu orlice z jeho rakouské uniformy.

Když takhle dobojoval, zařídil si ve Varšavské ulici dílnu. Seznámil se s maminkou, ale odkládali svatbu, až prý budou mít kde bydlet. Kolem roku 1922 pak vzniklo sokolské bytové družstvo a začalo stavět někde poblíž Orionky. „Vy jste mi pěkní bratři,“ vyčetl jim, když se to dozvěděl. „Máte tu bytové družstvo a mně nic neřeknete.“ A oni: „No jo, my to máme pro rodiny, ale ty jsi přece svobodný.“ On na to: „Svobodnej jsem jedině proto, že nemám byt. Děvče mám!“ Tak ho tam nahlásili také, musel se však co nejrychleji oženit. Nakonec ale byt stejně nedostal a bydleli u rodičů. Pak sehnali cosi na Lysinách v Hodkovičkách. Dílnu ve Varšavské, denně se něco najezdil tramvají. Krátce pak bydleli přímo ve Varšavské, ale tam pro vysoký nájem vydrželi jen do roku 1935. Jednou večer po cestě z kostela spatřil domovníka družstevního domu, jak věší oznámení o volném bytě. „Sundejte tu cedulku,“ povídá, „já se s družstvem ráno dohodnu,“ řekl a v bytě jsme pak zůstali deset let. Do dnešního bytu nás v pětačtyřicátém přetáhla tehdejší paní domácí. „Pane Bakos, já mám tady volný byt, je to přímo v přízemí — a já bych tu chtěla mít dobré nájemníky.“ Od té doby jsme tady.

Pan Chadim psal v Hroznu č.22 o volbách kurátora Jana Filipiho. Tatínek tehdy dostal jeden hlas. Přišel domů a vyprávěl to mamince. Ta se zhrozila a řekla: „Jestli tě zvolí kurátorem, začnu chodit do Vršovic.“ Ale tatínek se o to nijak nedral. Jenom při schůzích staršovstva se vždy zastával kostelníka, pana Vančury. Ten to neměl tehdy lehké, měl dvě děti, koupelna tam v bytě dnešní „domovinky“ snad ani nebyla.

Moc rád měl tatínek pana Laichtera, otce dnešního kurátora. Také pana Hromádku, s tím si vždy dlouho povídali.

Protože tatínek sám nemohl studovat, velmi si přál, abychom já i můj bratr vystudovali. Bratr se přihlásil v roce 1948 na medicínu. Začaly se tam tehdy tvořit svazácké kroužky. Bratr ale povídá: „K čemu nám to je? Přišli jsme studovat medicínu, a ne nějaké vaše žvásty.“ Po skončení dvou semestrů ho spolu s deseti dalšími vyloučili. Pracoval jako laborant. Jenže do jednoho roku vyletěli od zkoušek všichni ti „dobří soudruzi“ — a za Karlem přišli kolegové, že se může vrátit. Bratr ovšem

věděl, že smýšlení nezměnil a soudruhem nebude. Přemýšlel, jak je má při návratu pozdravit. Nakonec ze sebe přece jen dostal „Čest práci.“ „Hele, nech toho, my víme, co jsi zač,“ řekli mu. „Můžeš studovat dál, ale pěkně znovu od prvního ročníku.“

Já jsem studovala zdravotní školu, pracovala jsem jako dětská sestra v jeslích a v dětském domově v Říčanské. Pak přišla rodina, děti, rozchod, od šedesátého čtvrtého žiji zase v bytě s rodiči. Jeden syn šel na elektroprůmyslovku, druhý se vyučil zámečnickem. Oba pak nastoupili koncem 70. let na vojnu, ten starší se oženil a dnes má dvaadvacetiletou dceru. Neštěstí bylo, že přestali chodit do mládeže. Já vím, že jsou věřící. Ale nějak je to netáhne do společenství. Kolikrát už s nimi mluvila Eva Šormová. Oni ale říkají, že to bylo jejich mládí, že teď mají práci. A v kostele jsou navíc lidé, které neznají.

PS: Jak vypadal sborový život za nacistické okupace?

OL: Já myslím, že to žádné velké změny nepřineslo. Ještě pořád to tehdy byl silný sbor. Kolaborant ve sboru nebyl snad žádný. Drželi jsme při sobě. Několik lidí v našem okolí, ať už ze sboru nebo ze Sokola, bylo zavřených. Někteří ve sboru byli ve spojení s odbojem. Tatínek ale spíš doporučoval Němce moc neprovokovat. Snažil se pomáhat postiženým. Pořádaly se různé sbírky peněz a jídla.

Moc rádi jsme chodili do nedělní školy. Vedla nás paní Šimková. Byly to tři rodné sestry: paní Luklová, paní Šimková a paní Svobodová. Po válce pak vedl nedělní školu i můj tatínek. Býval s nejmladšími ve sborové místnosti během nedělních bohoslužeb. Po bohoslužbách měly nedělní školu starší děti, které pak už domů došly samy. Dorost se scházival v pátek večer, mládež v pondělí. Ke konfirmaci nás připravovali pan farář Jerie a pan vikář Vraný, pomáhal diakon Zdeněk Jokl.

Zlom nastal, když se v roce 1951 osamostatnily Vršovice. Mnoho lidí odešlo tam. Ale i jinak začal sborový život ochabovat. Snad to bylo tím, že se mnozí odstěhovali. Se mnou bylo v roce 1944 konfirmovaných bezmála padesát dětí. (*Olga Langrová na chvílku odchází a přichází s černobilou konfirmační fotografií. Pod kazatelnou a tehdy i varhanami stojí ve třech řadách děti se dvěma faráři, hoši v sakách s kravatami, děvčata ve světlých šatech.*) Dnes z nich nechodí ani jeden.

PS: Čím to podle vás je, že přestali chodit? Mohli za to komunisté?

OL: Ani bych neřekla. Vezměte si třeba mého bratra. Když začal s medicínou, ptal se vždy: „Jak mám věřit ve zmrtvýchvstání, když vím, že tělo prostě umře? Co to je vzkříšení?“ Já myslím, že u syna Božího to možné je. Je to ale možné u všech lidí? Co myslíte?

PS: Já myslím, že ne tak, aby to bylo stejné tělo jako předtím. To

bychom se sem ani nevešli. Když na konci vyznání víry říkáme, že věříme v „...těla z mrtvých vzkříšení a život věčný...“, chápu tak, že Pán Bůh nás chce zachránit s duší i tělem. Že se nedá rozdělit duše od těla, že nás každého vidí jako celek.

OL: Ano, Bůh to všechno vidí. My si vůbec na nic nemůžeme dělat nárok. Ani nemůžeme nic soudit. Jen se musíme snažit navzájem si pomáhat, dělat dobro.

PS: Tak proto, když se před rokem ve sboru nemohl najít nikdo, kdo by uklízel chodby, jste se do toho dala vy sama?

OL: Jo, to jsem se dozvěděla od Boženy Coufalové. Nechtěla jsem se zavázat k úklidu všech místností, tak jsem alespoň vždy za týden umyla schody a dolejší vestibul. Ale Švarcovi, kteří tam teď uklízejí, ti to dělají pěkně a rychle, neloudají se s tím tak jako já.

PS: Je ve sboru něco, co vám chybí nebo vadí?

OL (*po chvíli mlčení*): Byly by to jen takové maličkosti. Třeba když někdo někoho upozorňuje, že nás v kostele ruší — a on za to třeba nemůže a ani to není tak strašné, ale jej to zraní a třeba přestane chodit. Měli bychom se více snášet pohromadě.

Také je škoda, že lidé nesedávají vepředu. Musí to být těžké i pro faráře, má-li kázat prázdným předním lavicím.

Mrzí mě, že se lidé méně účastní setkání starších v Chotěboři. Těším se, že tam sama pojedu na podzim.

A konečně, když teď naposledy bylo setkání s faráři ze Švýcarska a předtím s nějakými Němci, viděla jsem, že když budeme v Evropské unii, měli bychom znovu pořádně oprášit němčinu. To nejde, aby diskutoval jenom pan farář a jeho otec a matka. Já jsem úplně zapoměla konverzaci. Irenka Šebestová říkala, ať chodím do mateřského centra, maminky se tam prý němčinu učí. Anebo angličtina, ta je také důležitá. Jestli sem teď častěji budou chodit návštěvy z ciziny, je trapné říci jim jenom „Guten Tag“ a „Auf Wiedersehen.“ Člověk by jim toho chtěl říct víc.

PS: Co jste říkala, když se před třemi lety v kostele objevily obrazy?

OL: Když jsem slyšela, že to budou obrazy pana Rady, říkala jsem si: „Jemináčku, to bude nějaká fantazie.“ Předtím jsem totiž byla na jeho výstavě ve Vltavínu. Snažila jsem se dívat na ty obrázky, ale nepoznala jsem, co na nich má být. . . Ještě že to tam bylo vždy napsáno. Když byly odhaleny obrazy v našem kostele, řekla jsem si, že tady alespoň člověk ví, co má před sebou. Snad jenom ten hlavní obraz toho má trochu moc, i když chápu, že to tam pan Rada chtěl všechno mít: je tam večere Páně, nad ní ukřižování, nanebevstoupení. Někomu vadí, že beránek na

stole nevypadá jako beránek. Ale to je přece vedlejší. Přikláníla jsem se k panu Rumlovi, který upozorňoval, že v reformovaném kostele by obrazy neměly být. První sbory také neměly žádné obrazy a lidem mělo stačit Slovo. Tak by to asi viděl i můj tatínek. Jenže od jeho smrti uběhlo mnoho let, možná by to dnes viděl jinak. Proč by vlastně sbor obrazy nemohl mít? Když to vezmu duchovně, nedívám se na to, jak vypadají jednotlivé postavy. Ptám se, co nám to představuje.

PS: Co byste na závěr vzkázala čtenářům Hroznu?

OL: Snad aby se lidé nebáli a psali více příspěvků. Zvláště ti starší, kteří přece mají co říci, by to neměli nechávat jenom na mladých.

A také je důležité, abychom to, co slyšíme v kázání, navzájem užívali. Abychom se nestránili jeden druhého, abychom při sobě drželi. Aby byla ještě přátelštější shoda, než je. Třeba tuhle nedávno se nás po bohoslužbách ptal Jeník Frinta, jestli nemáme brusku na zbroušení parket. Chce prý přichystat byt, až v září přijede strýc Mirko z Ameriky. Řekly jsme mu s Květou Štělbovou, že to stačí vydrhnout kartáčem a napustit hydrovoskem. „Tak jo,“ povídá — „a kdy přijedete?“ Domluvily jsme se na hodině, přišla i Jasna Krupičková, a pěkně jsme mu tam vygruntovaly.

Ptal se Petr Sláma, 28. června 2003

Historie vinohradského sboru X (pokr. z č. 33)

Farář Kašpar zemřel v době, kdy vrcholila krize ve sboru. Vrchní církevní rada po dlouhém řízení zrušila platnost volby zastupitelstva, a tím i volbu staršovstva. Staré staršovstvo považovalo rozhodnutí církevní rady za křivdu a odmítlo smířlivě postupovat dále. Samo nadále připravovalo volbu vikáře Tim. Kašpara za faráře. Nesmířitelný postoj vůči druhé skupině ve sboru a projevy nelásky však ovlivnily nakonec většinu členů sboru, takže se od starého staršovstva odklonili. To se projevilo v první řadě tím, že nedošlo k volbě vikáře Tim. Kašpara za faráře sboru. Administrátorovi Aug. Nagyovi (který stranil staršovstvu) bylo doporučeno, aby se vzdal administrování, a novým administrátorem byl ustanoven klimentský farář Jos. Souček. Skoro půl roku byl sbor bez staršovstva. Teprve po částečném uklidnění byla provedena volba nového staršovstva. Zvoleni byli stav. A. Dvořák, arch. Navrátil, br. Jos. Smolík, br. Hájek, br. Titěra a br. Kühnel. Kurátorem pak byl zvolen stavitel Dvořák, jeho zástupcem dr. Navrátil, pokladníkem bratr Smolík. Staršovstvo převzalo celou agendu starého staršovstva a zaměřilo se na přípravu volby nového faráře. Byla připravena povolací listina

a upraven plat faráře dle nového řádu vrchní církevní rady. Na schůzi zastupitelstva byl přijat návrh, aby kandidátem na faráře byl bratr Čeněk Dušek. Při volbě byl pak farář Dušek manifestační většinou zvolen. Staršovstvo vložilo do povolávací listiny i důraz na kázání pozitivního křesťanství. Tento bod byl v povolací listině nepříznivě posuzován mezi kazateli a to ovlivnilo faráře Duška k rozhodnutí, že volbu nakonec nepřijme. Staršovstvo muselo hledat jiného kandidáta. Řada jich odmítla kandidovat kvůli tomuto bodu v povolací listině. Staršovstvo se pak sjednotilo v názoru povolat faráře L. B. Marka, který v roce 1893 krátce působil jako vikář na Vinohradech. Farář Marek byl teprve devět měsíců farářem ve Kšelích a mohl kandidovat pouze s podmínkou, že vinohradský sbor uhradí sboru ve Kšelích veškeré náklady, které vznikly s volbou faráře Marka do Kšel. Sbor byl nucen tento závazek převzít. Volba faráře se konala 28. července 1903. Členů zapsaných v knize hlasovných členů bylo 76, k volbě se dostavilo 41. Farář Marek obdržel 36 hlasů, Staršovstvo připravilo povolací listinu, kterou farář Marek podepsal. Ta byla pak zaslána vrchní církevní radě ke schválení. Vrchní církevní rada měla připomínky pouze k určení platu v povolávací listině, neboť ten zde nebyl dost jasně formulován. V důsledku toho se pozdrželo schválení povolávací listiny, takže farář Marek se nastěhoval do Prahy až 10. října 1903. Současně s úsilím o zajištění kazatele pro sbor zahájilo staršovstvo hledání nového pozemku pro stavbu kostela, neboť pozemek na Kozačce byl nedostatečný pro přístavbu kostela v sousedství fary. Instalace faráře Marka se konala dne 30. října 1903.

Podle materiálů br. Chadima připravil mch

Setkání s curyšskými faráři

Sborových akcí bylo v červnu dost a málokdo z nás byl schopen je obsáhnout všechny (snad kromě bratra faráře). Na setkání s curyšskými faráři jsem se však ve čtvrtek 26.6. vydala, protože jednak farní kancelář vysílala úpěnlivé signály vyzývající k účasti a jednak si také myslím, že věnovat se hostům je důležité a bohublé. V této souvislosti je zajímavé, že status hosta je v Bibli často zmiňován, ale to by bylo na delší (a navíc fundovanější) článek. Snad každý z nás však byl někde hostem, kterého potěšil zájem hostitele.

Setkání nakonec mělo ještě trochu jiný rozměr než jen neodbyvat hosty. Síly byly rozloženy rovnoměrně: pokud jsem dobře počítala, u stolu sedělo devět členů švýcarské delegace a devět vinohradských. Sestry z křesťanské služby učinily svými chlebíčky a koláčky stůl velmi zají-

mavým a přitažlivým, což ocenili hosté i domácí. Rozhovor byl živý a příjemný, byť samozřejmě s většími či menšími jazykovými bariérami, které pomáhali bořit někteří členové sboru, vládnoucí plynou němčinou. To všechno ale při takových setkáních bývá. Navíc tu bylo to, že rozhovor nebyl jen nezávazným povídáním, ale dotýkal se závažných otázek života křesťana a církve ve Švýcarsku i v České republice, občas byl i osobním sdílením. A to do společenství jistě patří.

Jana Šarounová

Informace ze schůze staršovstva

Staršovstvo se zabývalo na své pravidelné schůzi 12. 6. mimo jiné:

- potřebou podporovat návštěvy křesťanů z jiných zemí v našem sboru. Vždyť patříme do téhož těla Kristova.
- Úvahami o obnově programu ubytování bohoslovců, jakmile to bude možné. Náš sbor tak může konat službu vůči zbytku církve.
- Otázkou, jak zlepšit návštěvnost setkání střední generace. Jakékoli podněty v té věci jsou vítány.
- Ústy Filipa Krupičky poděkovalo Evě Šormové za přípravu letošního dětského tábora.

es

Anketa

Naši milí čtenáři, do prázdninového čísla jsme pro vás připravili malou anketu. Zajímá nás, co v Hroznu čtete, čemu se naopak vyhýbáte a co v něm postrádáte. Neslibujeme vám, že všechny vaše podněty se dočkají realizace, ale každopádně o ně stojíme. Možná se sluší ještě znovu připomenout, že stejně stojíme i o vaše příspěvky nebo třeba reakce na články, které již v Hroznu vyšly.

Své odpovědi na anketní otázky prosíme srozumitelně označte (křížkem u odpovědi, která se nejvíce blíží Vašemu názoru) a pak lístek odevzdejte do schránky, která bude připravena u východu z kostela v průběhu července.

Odpovědi můžete také zaslat písemně nebo mailem (na požádání pošleme otázky v elektronické podobě). A můžete se klidně rozepsat i víc.

1) Na první straně Hroznu nacházíte pravidelně přepis kázání. Čtete ho?

- ano, skoro vždy
- občas
- skoro nikdy nebo vůbec
- jiné .....

2) Sledujete historii vinohradského sboru, která již nějaký čas vychází na pokračování?

- pravidelně
- občas
- skoro nikdy nebo vůbec
- jiné .....

3) Čtete rozhovory s různými bratry a sestrami?

- ano
- málokdy
- skoro nikdy nebo vůbec
- jiné .....

4) Zajímají vás články, které se vracejí k různým sborovým akcím, diskutují o dění ve sboru, případně kritizují různé nešvary?

- čtu je, zajímají mě
- čtu je občas
- nečtu je
- jiné .....

5) Jak se díváte na články rozebírající dění doma i ve světě či různé politické události?

- čtu je pravidelně
- čtu je občas
- nečtu je
- jiné .....

6) Využíváte program sborových akcí, který je v Hroznu uveřejňován?

- sleduji ho a nahlížím do něj, když zapomenu dobu konání nějaké akce
- přečtu ho, ale nevracím se k němu
- nečtu ho
- jiné .....

7) Jak vám vyhovuje grafická podoba časopisu?

- líbí se mi
- vyhovuje mi
- příliš mi nevyhovuje (proč)
- nelíbí se mi
- nevšímám si toho
- jiné .....

8) Co v Hroznu postrádáte? Co se Vám nelíbí, či naopak líbí?

9) Nahlížíte někdy do Hroznu na internetových stránkách sboru?

- ano
- ne

(jaš)

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází zhruba jednou za měsíc. Redaktory jsou Matěj Cháb (chab@idealtour.cz), Petr Sláma (slama@etf.cuni.cz), Jana Šarounová (sarounova@quick.cz) a Jiří Svoboda (freedomek@quick.cz). Jazyková úprava Jana Šarounová. Sazba typografickým systémem L^AT_EX 2_ε a tisk Jiří Svoboda. Hrozen lze též najít na Internetu na URL <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha Vinohrady, tel: 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Uzávěrka tohoto čísla byla 3.7.2003. Náklady na tisk tohoto čísla činily 6 Kč.